

VIII.

Въ туй село Волскый слѣзе на единъ гостилницѣ, която завземала, като орлово гнѣздо, най-высокытъ краища на единъ отсоченъ канарѣ. На прѣднѣхъ странѣ на гостилницѣхъ имаше наддадена къмъ езерото една тѣсна стая, подградена по крайтъ на канарѣхъ съ единъ нискъ зидъ, и тая стая служаше за расхожда-ніе и отпочиваніе на гоститѣ. Подграда-та, отъ дѣто ся виждаше езерото, бѣше порутена и на срѣдѣхъ прѣсѣчена отъ широкъ пукнатинѣ. Волскый си проврѣ главѣхъ прѣзъ тѣзи пукнатинѣ, и до тридесетъ крака долу подъ себе си видѣ хубавѣхъ зеленѣ водѣ на езерото, обиколена отъ всякъдѣ съ стрѣмны стѣны отъ канарѣхъ, ископаны отъ водѣхъ като корытище.

— Не ся наводяй, много, каза гостилникѣтъ, като го дръпна за ржавѣтъ. Бога ми, ако да ти ся подхлъзнеше кракътъ! . . . или не знаешъ че езерото е твърдѣ дълбоко? Тука въ крайтъ дѣното е до сто лактіе, петдесетъ стѣпки по-навѣтрѣ отъ канарѣхъ има хилядѣ . . . а на срѣдѣхъ е бездна . . .